

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 161/2016
02.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М. и др, због кривичног дела трговине људима из члана 388. став 2. у вези става 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Д.М. и О.П. – адвоката Г.Д., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К бр.23/14 од 22.05.2015. године и Апелационог суда у Нишу 8Кж1 бр.773/15 од 30.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 02. марта 2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д.М. и О.П. – адвоката Г.Д., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К бр.23/14 од 22.05.2015. године и Апелационог суда у Нишу 8Кж1 бр.773/15 од 30.09.2015. године, у делу у којем се односи на повреде закона из члана 439. тач. 1. и 2. Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К бр.23/14 од 22.05.2015. године окривљени Д.М. и О.П. оглашени су кривим због извршења кривичног дела трговине људима у саизвршилаштву из члана 388. став 2. у вези става 1. у вези са чланом 33. КЗ, а окривљени Д.М. и због извршења кривичног дела трговине људима из члана 388. став 1. КЗ, па пошто су окривљеном Д.М. претходно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 3 године за свако од извршених кривичних дела, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 24.11.2010. године до 22.09.2011. године, док је окривљена О.П. осуђена на казну затвора у трајању од три године, у коју казну јој је урачунато време проведено у притвору од 24.11.2010. до 23.05.2011. године.

Истом пресудом, окривљени су обавезани да плате суду на име трошкова кривичног поступка износе од по 74.060,05 динара сваки, те на име судског пашала износе од по 15.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу члана 423. тачка 2. ЗКП, окривљена О.П. ослобођена је од оптужбе да је извршила кривично дело трговине људима из члана 388. став 1. у вези са чланом 33. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 8Кж1 бр.733/15 од 30.09.2015. године, усвајањем жалбе пуномоћника малолетне оштећене Т.М., пресуда Вишег суда у Врању К бр.23/14 од 22.05.2015. године преиначена је само у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, тако што су окривљени Д.М. и О.П. обавезани да суду на име трошкова кривичног поступка плате износе од по 158.575,00 динара, те на име пашала износе од по 15.000,00 динара сваки, све у року од 15 дана, под претњом извршења, док су жалбе Вишег јавног тужиоца у Врању и браниоца окривљених Д.М. и О.П. одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених Д.М. и О.П. – адвокат Г.Д., због повреде кривичног закона из члана 439. ЗКП, не наводећи о којој повреди се конкретно ради, при чему из образложења произилази да захтев подноси због тачке 1. и 2. члана 439. ЗКП и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљене ослободити од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреде закона из члана 439. тач. 1. и 2. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених, у вези са повредом закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, истиче се да изрека пресуде ни у односу на малолетну оштећену Т.М., нити у односу на оштећену Н.Р. не садржи битне елементе кривичног дела трговине људима из члана 388. став 2. у вези става 1. у вези са чланом 33. КЗ (због којег су окривљени Д.М. и О.П. оглашени кривим), односно битне елементе кривичног дела трговине људима из члана 388. став 1. КЗ (због којег је само окривљени Д.М. оглашен кривим). Према наводима

захтева, наведена повреда закона огледа се у томе што у изреци правноснажне пресуде није описано у чему се састоје тешке прилике оштећене Н.Р. и оштећене малолетне Т.М., нити се види у каквој је вези довођење и одржавање у заблуди оштећених са сексуалном и радном (у односу на малолетну Т.М.), односно радном (у односу на оштећену Н.Р.) експлоатацијом.

Поред тога, бранилац истиче и повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, указивањем да у радњама окривљених Д.М. и О.П., које су учињене на штету оштећене малолетне Т.М., евентуално стоје елементи кривичног дела посредовања у вршењу проституције из члана 184. став 2. КЗ, а не елементи кривичног дела трговине људима из члана 388. став 2. у вези става 1. у вези са чланом 33. КЗ, због којег су оглашени кривим.

Изложени наводи захтева се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Према наводима изреке првостепене пресуде, окривљени Д.М. и О.П. су у периоду од јуна месеца 2010. године до 23.11.2010. године, користећи тешке прилике оштећене малолетне Т.М., која је у то време имала 16 година, довођењем и одржавањем оштећене малолетне у заблуду, лажно представљајући да ће јој редовно исплаћивати зараде за рад као конобарице, малолетну оштећену примили и држали у својој кафани у П. и у свом стану у В., ради експлоатације њеног рада и сексуалне експлоатације, на тај начин што јој нису дозвољавали слободно кретање, већ је малолетну оштећену окривљени Д.М. тукао и приморавао је да има сексуалне односе са појединим лицима из П., од којих су наплаћивали износе од 20 до 50 евра, и захтевали од ње да испија пиће са гостима како би имали већи промет, а за који период оштећеној нису исплатили око 50 дневница у износу од 400 евра, а окривљени Д.М. је у периоду од октобра месеца 2009. године до краја јануара 2010. године користећи тешке прилике оштећене Н.Р., одржавајући је у заблуди да ће јој редовно исплаћивати зараде, уз обећану надокнаду од 500,00 динара дневно, оштећену држао у својој кафани у П. и у свом стану у В. ради експлоатације њеног рада као певачице, не дозвољавајући јој да се слободно креће, при чему је оштећену тукао и наносио јој телесне повреде, те је приморавао да ради не плаћајући јој зараду, обзиром да је оштећена новац који је добијала од гостију као певачица предавала окривљеном Д.М. на крају радног дана.

Како, дакле, из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сви битни елементи кривичних дела због којих су окривљени оглашени кривим, обзиром да је у изреци наведено да су окривљени Д.М. и О.П. користећи тешке прилике (које супротно ставу браниоца, није ни потребно детаљније описивати у изреци) малолетне оштећене Т.М. и оштећене Н.Р., применом силе (обзиром да их је окривљени Д.М. тукао), оштећену малолетну Т.М. држали ради експлоатације њеног рада и сексуалне експлоатације, јер је оштећена поред рада као конобарица за који није плаћена, за новац пружала и сексуалне услуге мушкарцима, док је оштећену Н.Р. окривљени Д.М. држао ради експлоатације њеног рада као певачице у кафани, приморавајући је да ради, не плаћајући јој зараду, то су неосновани наводи захтева којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП и с

тим у вези да изрека правноснажне пресуде не садржи битне елементе кривичног дела трговине људима из члана 388. став 2. у вези става 1. и члана 33. КЗ (због којег су обоје окривљених оглашени кривим), односно битне елементе кривичног дела трговине људима из члана 388. став 1. КЗ (због којег је само окривљени Д.М. оглашен кривим).

Имајући у виду да су у изреци правноснажне пресуде јасно описани алтернативни облици извршења кривичног дела трговине људима из члана 388. став 2. у вези става 1. КЗ, а који су предузети у односу на малолетну оштећену Т.М., то су по оцени овога суда неосновани и наводи захтева којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП и с тим у вези истиче да се у радњама окривљених Д.М. и О.П. не стичу битни елементи предметног кривичног дела, већ евентуално битни елементи кривичног дела посредовања у вршењу проституције из члана 184. став 2. КЗ.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости наводи и да је изрека правноснажне пресуде неразумљива, јер не садржи опис тешких прилика оштећене малолетне Т.М. и оштећене Н.Р. Изложеним наводима се, дакле, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП, која повреда у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, те је стога захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у овом делу одбачен као недозвољен.

Из изнетих разлога, а на основу основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, те на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**За Председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.**